

[σου Αθανάσιος / Ορθόδοξη](#)

Μαρτυρία **του**

Μητροπολίτου Λεμεσού Αθανασίου για την Μαρία την Ψηλή

Αυτή η κοπέλα, μια αγία ψυχή, ήταν πανύψηλη, ήταν γίγαντας. Βέβαια στο τέλος καμπούριασε, περπατούσε με σίδερα, μετά με καρτσάκι. Εγώ την πρόλαβα πού περπατούσε ίσια. Είχε γιγαντισμό, ήταν παραμορφωμένη. Τα παπούτσια της, έχω ένα παπούτσι της στο μοναστήρι, ήταν 57 νούμερο, τόσο πράγμα σαν βάρκα, η παλάμη της ήταν 3 φορές μεγαλύτερη από την δική μου.

Να σας πω πώς την γνωρίσαμε. Είχαμε έναν δικό μας μοναχό τον π. Νήφωνα, ο οποίος πουλούσε μήλα σε σακούλια όταν ήταν πρώτη Λυκείου και πήγε να πουλήσει μήλα. Χτύπησε την πόρτα και την άνοιξε η Μαρία, μόλις την είδε από τον φόβο το πολύ, της πέταξε τα μήλα κι όπου φύγει φύγει. Ήταν όμως η αιτία να γνωριστούν

Κ
Τ
Λ
Τ
Ξ
Τ

γνωρίσομεν και εμείς

από όλο που ήταν ένα
η και τα μικρά παιδιά
α πνευματική μητέρα

Αυτή η κοπέλα ήταν μία τυπικά χριστιανή στα πρώτα χρόνια και η μητέρα της καλή χριστιανή. Όταν μεγάλωσε και μεγάλωνε και έγινε δυσθεώρητη, έγινε 2.30 μ., αφού στο Νοσοκομείο έβαλαν δύο κρεβάτια τα ένωσαν για να την χωρέσει, όταν πέθανε το φέρετρό της ήταν από εδώ μέχρι εκεί πού είναι η καρέκλα. Την ζήτησαν στην Αμερική και πήγε, με έξοδα της Κυβερνήσεως, για εξετάσεις.

Για να ερευνηθούν το φαινόμενο.

Συνήλθαν εκεί οι μεγάλοι γιατροί κ.τ.λ. κι άλλος έλεγε γιγαντισμό κι άλλος διάφορες θεωρίες. Δεν μπορούσαν όμως επακριβώς να δουν τί έπαθε η Μαρία κι έγινε τόσο μεγάλο πράγμα, τόσο μεγάλος άνθρωπος. Και βέβαια της είπαν τότε πώς είχε ένα πρόβλημα. Όλο το κεφάλι της μέσα είχε όγκο, ο οποίος πίεζε τα μάτια και θα έχανε το φως της, θα τυφλωνόταν.

Οι Αμερικάνοι προσφέρθηκαν να αγοράσουν τον σκελετό της και αυτή λυπήθηκε πάρα πολύ, όταν το άκουσε, γιατί ήταν ένα φαινόμενο γι' αυτούς έτσι να την διατηρήσουν για λόγους επιστημονικούς.

Σ' αυτήν την κατάσταση επέστρεψε στην Αθήνα μετά από την Αμερική, και μια κοπέλα της λέει εκεί, δεν πάμε να δούμε το γέρο Πορφύριο στην Πεντέλη; Η Μαρία δεν είχε ιδέα από γέροντες κι απ' αυτά τα πράγματα, και της λέει: τί να μου πει κι αυτός ο γέρος! Με πήγαν στην Αμερική και με είδαν τόσοι επιστήμονες, τί να μου πει κι αυτός ο γέρος! Έλα πάμε, είναι και τυφλός και δεν μιλάει και καλά. Η Μαρία είπε, είναι και τυφλός και δεν ακούει και καλά... Η Μαρία, ήταν σε μια κατάσταση απελπισίας, τέλος πάντων από δώ από κει την έπεισαν να πάει.

Πήγε λοιπόν, και μαζί της πήγε η μητέρα της πού ζει ακόμα (σημείωση VatoraidiFriend: πλέον έχει κοιμηθεί), η κ. Κωνσταντία, μια μοναχή κι η κοπέλα εκείνη πού πήγε κι άλλοι δύο άνθρωποι.

Πήγαν στο κελί του γέροντα, ήταν τυφλός ο γέροντας Πορφύριος κι όταν μπήκαν μέσα της λέει: γιατί σου έλεγε η φίλη σου να έρθεις και δεν ερχόσουν και της είπε ακριβώς τί έλεγε η Μαρία. Αύτη ντράπηκε και της λέει τί έπαθες; Λέει, γέροντα θα χάσω το φως μου κι έκλαιγε. Της λέει, όχι παιδί μου το φως σου, τα κόκκαλά σου θα σπάζουν... Του λέει, όχι γέροντα, τα κόκκαλά μου είναι γερά, δεν έχουν τίποτα τα οστά μου, το φως μου θα χάσω. Της άπαντα όχι το φως σου, τα οστά σου. Αυτή το επαναλαμβάνει τρίτη φορά, γέροντα το φως μου.

- Όχι το φως σου, τα οστά σου θα συντρίβουν. Αυτή δεν καταλάβαινε.

Της λέει ο γέροντας, γονάτισε. Γονάτισε όπως μπόρεσε κι ο γέροντας έβαλε τα χέρια του πάνω στο κεφάλι της κι άρχισε να προσεύχεται. Και μου έλεγε η Μαρία, αισθανόταν μέσα το κεφάλι της να βράζει ολόκληρο, οπότε της λέει ο γέροντας: δεν θα χάσεις το φως σου, τα οστά σου θα βγουν, θα τρίβονται τα οστά σου. Αύτη δεν πίστεψε. Λέει ο π. Πορφύριος, από που το έπαθες αυτό, σου είπαν οι γιατροί; Του απάντησε: γέροντα οι γιατροί δεν βρήκαν την αιτία, είπαν γιγαντισμός είναι, δεν βρήκαν την αιτία.

Λέει στην μητέρα της: εσύ θυμάσαι πού ήσουν έγκυος στην Μαρία; Η Μαρία ήταν 43 ετών τότε, λέει η μητέρα της ε! θυμούμαι. Της λέει θυμάσαι, όταν ήσουν δύο μηνών πού έκανες πολλούς εμετούς; Θυμάμαι αμυδρά γέροντα. Θυμάσαι πού σε πήγε ο άντρας σου σε έναν γιατρό; πού να θυμάμαι τώρα τον γιατρό; και αρχίζει ο γέροντας να της περιγράφει: θυμήσου πού κατεβαίνατε με λεωφορείο από το χωριό σας, κατεβαίνατε σε μια πλατεία και της περιγράφει την πλατεία πριν από 42 χρόνια, σε πήρε ο άντρας σου και σε πήγε στον τάδε δρόμο κι άρχισε να της

διηγείται τον δρόμο κι η Κωνσταντία άρχισε να θυμάται τον δρόμο εκείνο, σε πήγε σ' έναν τόπο πού η πόρτα ήταν πράσινη, στο ιατρείο του ανθρώπου εκείνου. Μπήκες μέσα και του είπες ότι κάνεις πολλούς εμετούς από την εγκυμοσύνη και σου έδωσε ένα φακελάκι με χάπια, με 15 χάπια μέσα, τα θυμάσαι; λέει θυμάμαι γέροντα. Λέει ο Γέροντας τα χάπια εκείνα ήταν χάπια επιληψίας, έκανε λάθος ο γιατρός, τα ήπιες και παραμορφώθηκε το έμβρυο γι' αυτό κι έγινε έτσι η κόρη σου. Και πραγματικά, το έστειλαν το μήνυμα αυτό στην Αμερική, κι ήταν πραγματικώς επιστημονικά. Αυτή όμως μετά τελικά τί έγινε; Σταμάτησε να χάνει το φως της κι άρχισε να τρίβονται τα κόκκαλά της. Μια φορά ήμουν παρών εγώ, πού ένα κόκκαλο από την πλάτη της τρύπησε το δέρμα της και βγήκε έξω, συντρίβονταν τα κόκκαλά, διαλύονταν τα κόκκαλά, όπως ακριβώς της είχε πει ο π. Πορφύριος. Ο γέροντας, όταν βγήκε η Μαρία έξω, είπε: αυτή είναι μια αγία, και περιέγραψε την Μαρία.

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr